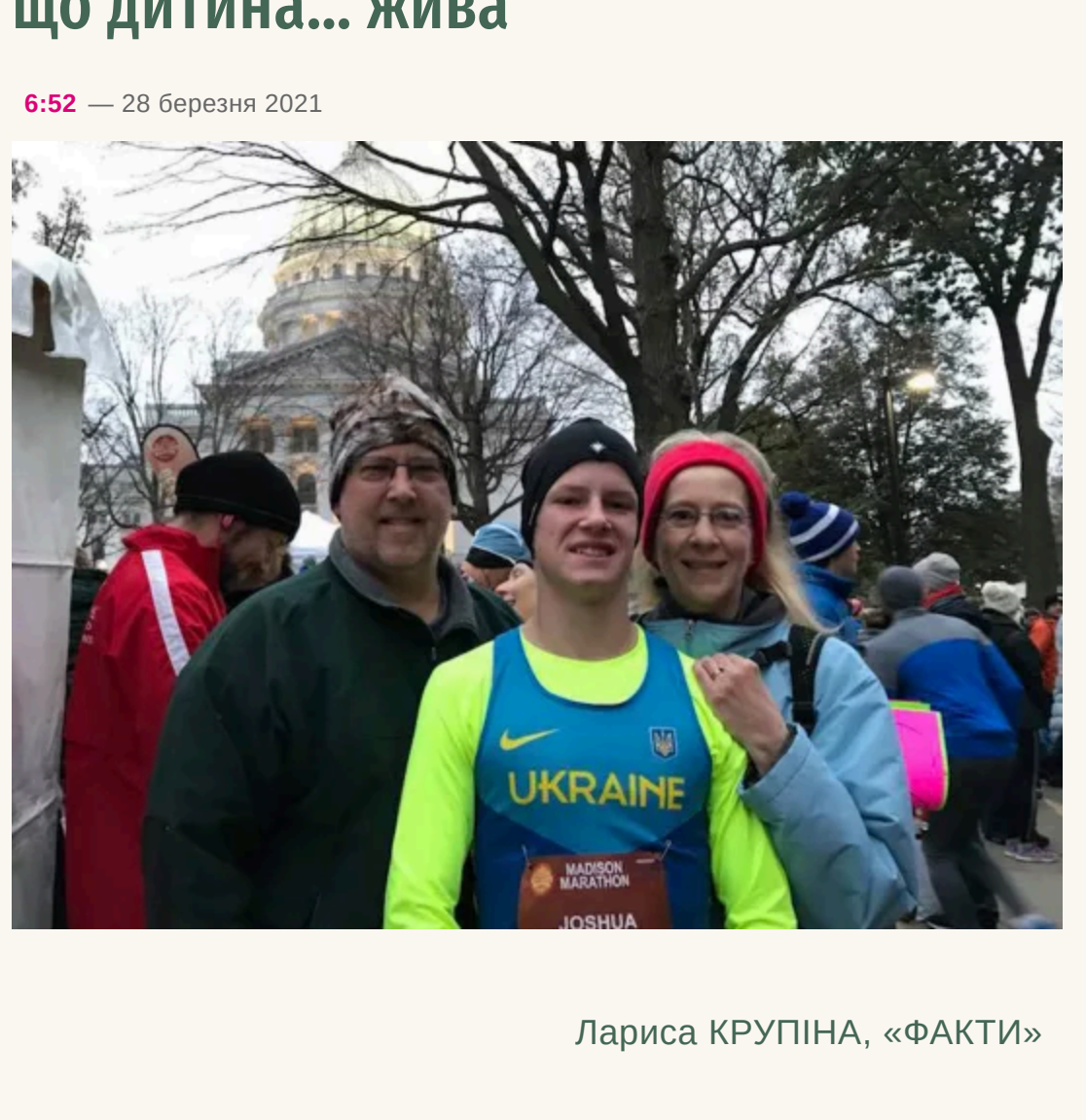

ОСТАННІ НОВИНИ

- 22:23** Незвичайна намазка: ідеальна до чорного хліба із сиром
- 21:33** На своє 30-річчя Дональд Трамп отримав «позолоту» та подарунок з Німеччини: що готує канцлер Фрідріх Мерц
- 21:31** Міф про порожній шлунок перед сном зруйновано: що радять вчені
- 20:33** Боронию Україну чотири роки й нещодавно дізнався, що стане батьком на фронті: політ в'їзду з Рівненщини
- 20:28** Україна мерсно відриває США на нові звинувачення щодо «біолабораторій»
- 20:28** Ситний суп з реберек: та могоді калусі: смачна вечеря для всієї родини
- 19:53** Майже 7 гривень за кілометр: в Україні заговорили про запровадження платіжк

«Як жити без синовця?» — заливався слізьми на поминках п'ятий батько, приховавши, що дитина... жива

Лариса КРУПІНА, «ФАКТИ»

Через рік «ФАКТИ» відзначать 25-річчя газети. За цей час на сторінках нашого видання публікувалося безліч історій — про долі людей і про надзвичайні і навіть парадоксальні ситуації, в яких вони опинялися. І ось тепер в «ФАКТАХ» в рубриці «25 років потому» ми розповідаємо читачам, як склалося життя героїв публікацій, що їм запам'яталися.

... «Дорого небесне моему синовцю!» — плакав Петро. Він уже дев'ять років не чував безпробудно ляла. На поминковому столі на газетці була надізнана нехитра закусь: сало, солоні огірки, ковбаса. Друзі спінували до зітхали, перекидаючи чарку за чаркою. «А як пацана-то назвали?» — запитав один з приятелів. — «Сергійом ... Як жити-то тепер будемо без синовця?» — «А поховали де?» — «Та вони в поховальному будинку сказали, що самі й поховали. Так і не побачив його», — журився, не моргнувши оком, невтішний батько, прекрасно знаючи, що... дитина жива.

«Він такий милий. Але такий хворий...»

— Так, влаштував він тоді спектакль з поминками... — зітхала мешканка Луганська Лариса Скороход. — Сам же мене і змусив віддати сина!

Перша її дитина померла на другий день після пологів. 19-річна мати ледве це пережила. Через два роки завагітніла знову. Цивільний чоловік заявив: «А моя мама сказала: «Можливо, вона що дитину назувала?» Сина Женю Лариса вже народжувала і виховувала сама. Працювала на тарном складі, потім — реалізатором на ринку. Вийшла заміж. Але другий чоловік, Петро, першою класу зварювальник, почав випивати. Та так, що вона, незважаючи на нову вагітність, втікала з сином на найкращу квартиру.

— Після чергового з'ясування стосунків з Петром я перенерувала. Почалася передчасні пологи. Лікарів попросила: «Робіть все, але щоб дитина була жива!». Правда, народженню другозго сина ніхто не зрадів, — задувала жінка.

Це був 1998 рік. Безробіття. Інфляція. Свого житла у Лариси не було. Поки вона лежала 27 днів після кесаряря, її мати, яка невзлюбляла зятя за п'яни, прислала записку: «Якщо хочеш, щоб ми з тобою спілкувалися, залиши дитину в поховальному будинку. Забериати його, щоб воно померло з тобою від голоду? Ти хоча б одну дитину підними!» Родичі чоловіка насиділи не менш: «Залишай хлопця в поховальному будинку!» Чоловік зовсім добив: «У мене немає грошей навіть тобі на лікаря. Якщо відмовишся від дитини, буду допомагати. Якщо ні — кину».

Щоб не робити вибір між двома дітьми, Лариса вирішила... померти. Перестала їсти, пила тільки воду і кефір, поки до неї, замарліло і знесиленого, не пропустили семирічного сина Женю. «Мамочко, не вмирай! Мені без тебе дуже погано», — став просити старший син. І вона зрозуміла, що цього не кине. Кине молодшого, щоб вижив старший.

Повернулася з поховального будинку. Дізнавшись, що Петро молодшого вже і «поховав», і поминки справив, нічого нікому пояснювати не стала. Намагалася про молодшого не думати. Забути. Зате тепер вистачить на старшого, втішала себе вона.

...Одного разу в будинку дитини Лотківо (Луганська область), де жив трирічний Сергіюк, приїхали усунувителі з Америки Джеффі і Камілла.

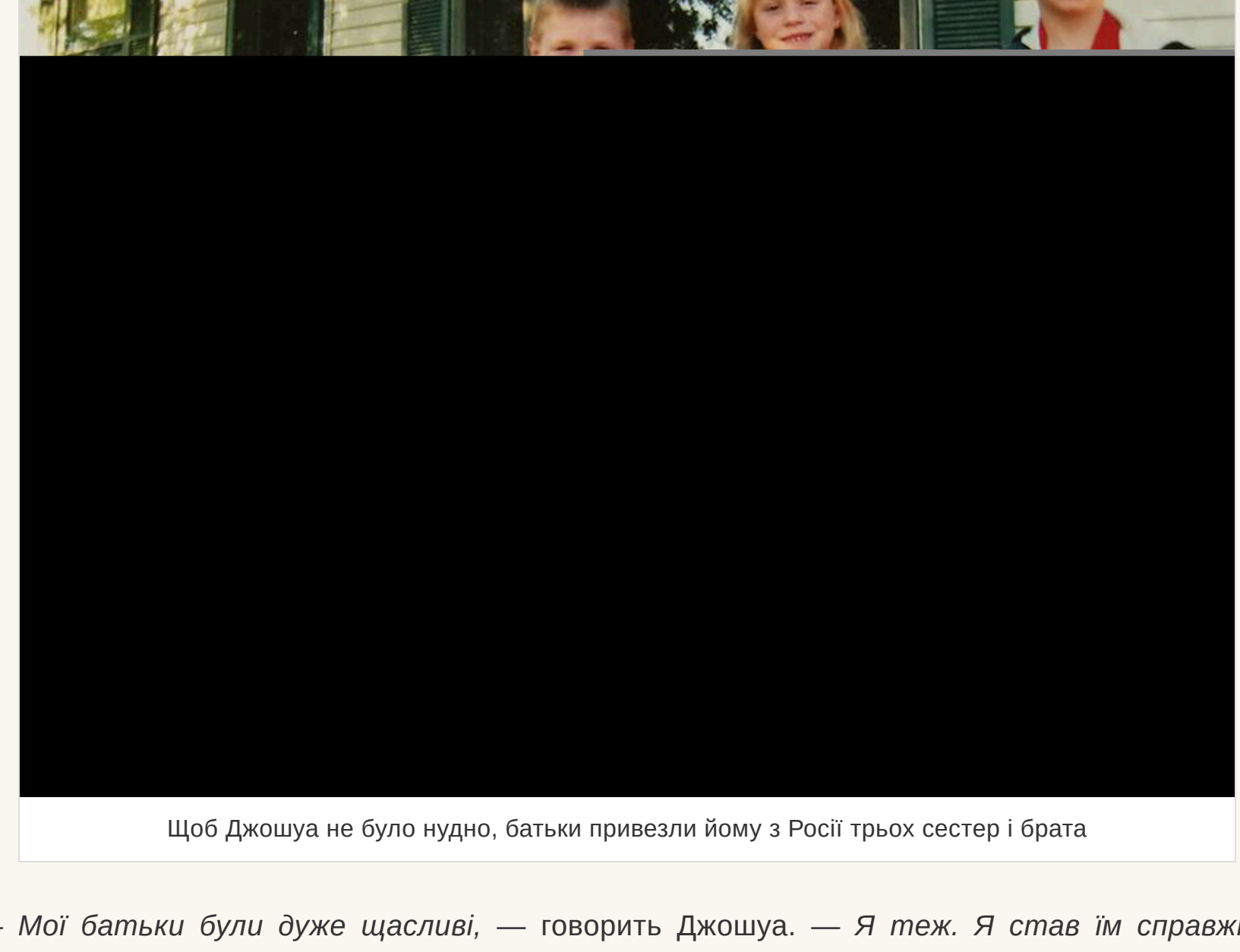
— Малюк в той час не ходив, не говорив, був млявим, — задував Георгій Фортуньєв, довірена особа прийомних батьків Сергія. — У той час як всі діти бігали по майданчику, він сидів, байдуже поглядаючи вгору. «Де неш!» — розпитувала Джефф. «Ти втечеш? Він такий милий! Але такий хворий. У нас вистачить сил його вилікувати», — засумнівалася дружина Камілла. І тут малюк підняв голівку, боязко і з якоюсь відчадіною надією глянув на Камілла. І вона так зауміхалася. І я все зрозуміла: ця мила жінка відряду ж прийняла його в своє серці! В Америку малюк відіслав вже з новим ім'ям: Джошуа Натан. Джошуа означало Господь — Спаситель, а Натан — дар Господа.

— Після приїзду, як розповідали батьки, мені влаштували «дитячий душ для новонародженого», — каже 23-річний Джошуа, з яким я зв'язалася по скайпу. — В Америці, за традицією, такий «душ» влаштовують для новонароджених або прийомних дітей, якого б віку вони не були. Це вечірка, на якій збираються всі родичі, дарують одяг, іграшки.

Я швидко забурю свої дитбудинок. Правда, кілька разів, коли був маленьким хлопчиком, задував, що в ньому були відкриті двері в мою кімнату і що мені завжди було холодно... Зате наші перші сімейні будинки були такими теплими і захищеними! Він знаходився в місті Боскобел, штат Вісконсин. Це був великий замський будинок з шістьма спальнями. У мене була своя спальня з купою плюшевих ведмедиків. Ще була величезна ігрова кімната з безліччю іграшок. Оскільки моя мама керувала дитячим садом на дому, були й інші діти, які приходили пограти, тому я пам'ятаю, що наші будинки завжди були наповнені шумом і веселощами.

У батьків була собака породи бігль Еббі, і ми з нею стали кращими друзями. Наш будинок знаходився на тихій дорозі, і у нас був гарний двір з городом, годдалками і безліччю іграшок. У наших сусідів були корови і коні, і ми ходили гуляти, віталися з сусідами і дивилися на тварин. Там завжди було чим зайнятися.

Але незабаром Джошуа занудьгував. І став мріяти про брата і сестру. Коли йому виповнилося 10 років, в травні 2008 року, батьки привезли з Росії трьох сестер і брата у віці трьох, чотирьох, шести і семи років.

Щоб Джошуа не було нудно, батьки привезли йому з Росії трьох сестер і брата

— Мої батьки були дуже щасливі, — говорить Джошуа. — Я теж. Я став їм справжнім старшим братом.

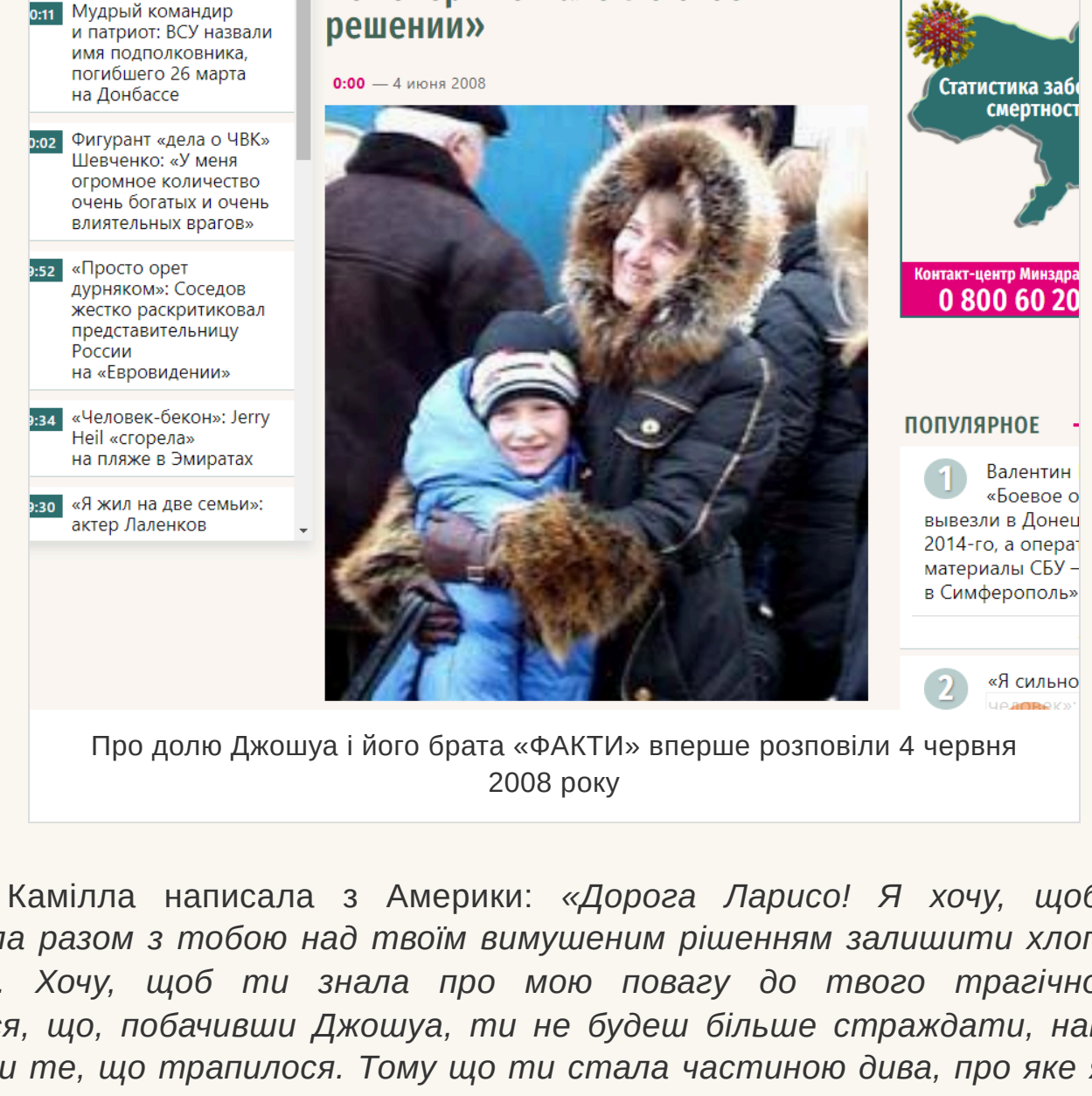
«Я б свого ніколи не віддала»

— Всі ці роки я думала: «А раптом мати Сергія-Джошуа страждає? Сидить на паперті і просить милостиню? Але ж ми можемо розшукати її в Україні. І розповісти, який чудовий у неї росте син. Вірніше, син», — каже Камілла.

Вона попросила Георгія Фортуньєва розшукати Ларису.

— І я її знайшов, — розповідає Георгій. — Побачив щурі і кілька інфантильну жінку, яка з усіх сил намагалася виглядати. Вона змінювала професії, намагаючись знайти хороший заробіток, щоб дати освіту старшому синові. Її син пішов у вечірню школу, влаштувався на роботу... Дізнавшись, що молодший син, який живе у дев'ять років, хоче з нею зустрітись, Лариса зраділа.

— Приятеліши в Україні, ми сіли на поїзд з Києва до Луганська, — продовжує Джошуа. — Мама Лариса чекала нас на вокзалі. Ми з батьками вийшли з поїзда, обнялися, і я сказав: «Привіт, мама. Я люблю тебе!» І вона відповіла: «Я люблю тебе, Джошуа!» Ми побували у неї вдома, подивилися сімейні фотозальбоми, побачили фотографії моїх українських бабусь і дідусів і родичів, погратили з братом Женюю. Це був особливий день.

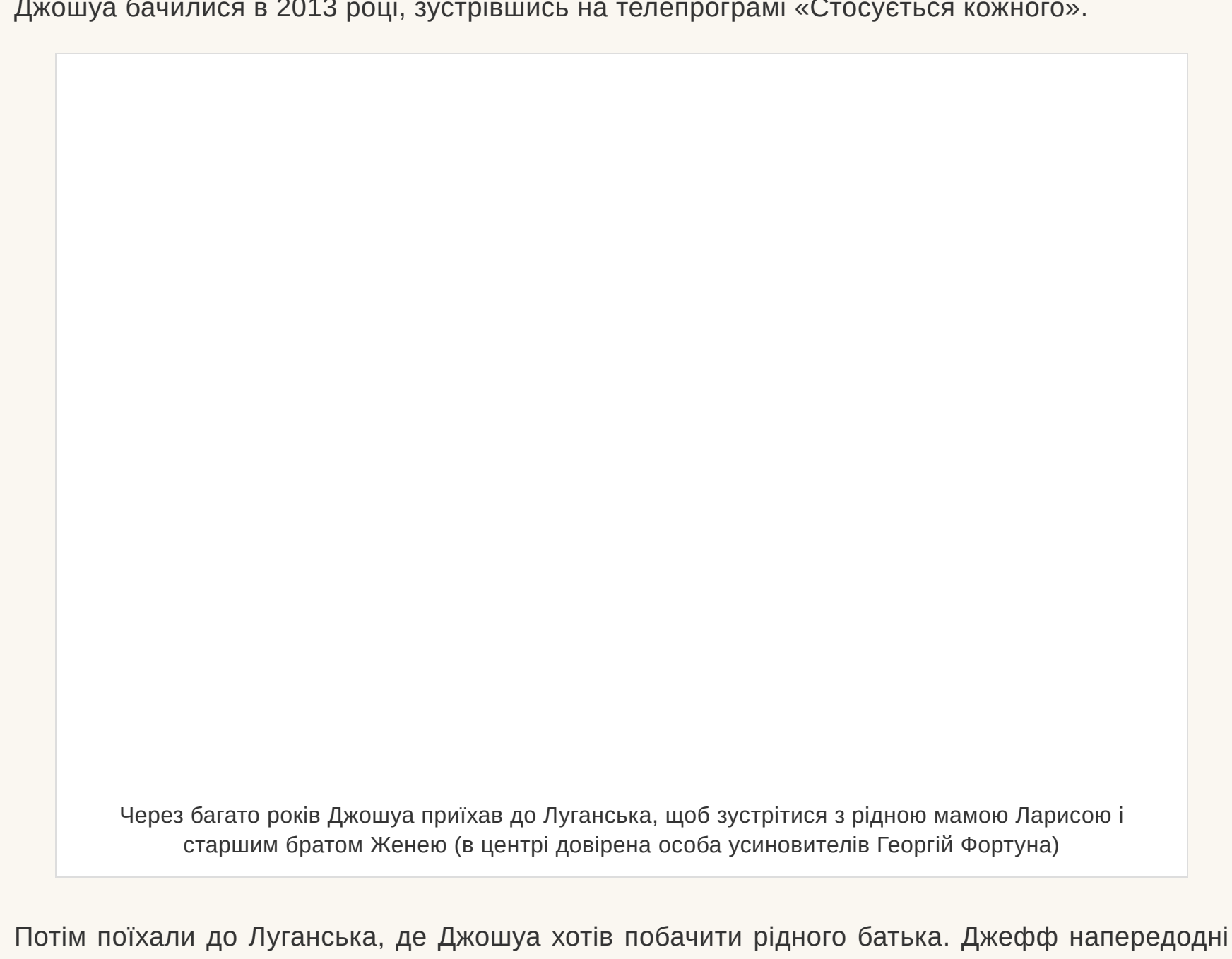
Про долю Джошуа і його брата «ФАКТИ» вперше розповіли 4 червня 2008 року

Незабаром Камілла написала з Америки: «Дорога Ларисо! Я хочу, щоб ти знала, що я плакала кілька годин. Твої жертва в повній мірі винагороджена благодаттю. Ти зробила нас такими щасливими! Твій вибір зробив щасливими багатьох сімей. Сидом за нами 13 сімей з нашим дідечку прийняли рішення усунувити дітей з України. Тринадцять! Як багато. Дякую, дякую!»

Читачки цієї лист, Лариса відчувала: вона прощена. Це ж чудово, коли жаклива зрада волею випадку втрачає свої гачебні риси і стає благом і щастям для когось. Всевишній так все влаштував, що тепер у неї не було ні сорому, ні болів, ні туги. Можна ходити «з високою піднятою головою», як писала Камілла. Ось тільки сусіди, дізнавшись про історію Лариси з газет і телебачення, ні-ні, та й копали дозирати: «Як ти могла? За скільки ти продала свого дитину?» «Я б свого ніколи не віддала ... Розірвись, але твоя!»

«Ніяких ревнощів не було»

Лариса захопилася космоенергетикою, закінчила курси універсальної магії, навчилася робити масажі. Вийшла заміж за колишнього шахтара. В останній раз вони з 15-річним Джошуа бачилися в 2013 році, зустрівшись на телепрограмі «Стосється кожного».

Через багато років Джошуа приїхав до Луганська, щоб зустрітися з рідною матір'ю і ставшим братом Женюю (в центрі довірена особа усунувителів Георгій Фортуня)

Потім поїхали до Луганська, де Джошуа хотів побачити рідного батька, Джеффа напередодні надіслав чоловікові листа, де розповів, який Джошуа турботливий і розумний хлопчик.

«Завдяки вам, Петро, у мене з'явилася можливість набутти досвідку батьківства, і я вдячний вам за це назавжди. Я хотів би зустрітись з вами персонально, потиснути вам руку і подякувати за подарунок, який ви зробили світу...» - написав Джефф. Але, коли Джошуа з прийомними батьками прибули до Луганська, Петро лежав удома п'яний, з розбитим в бічці обличчям. Прославився, він так і не наважився зустрітись з кинутим сином. А через кілька років вмер, так його жодного разу і не побачивши.

— Тоді, в Луганську, ми довго розмірковували на платформі, поки не прийшов час сісти в наше купе, — задує Джошуа. — Всі ми плакали. Я пам'ятаю, як поклав руку на внутрішню частину вікна, а моя біологічна мама покляла руку на зовнішню сторону вікна, прикриваючи очі. Це був важкий момент. Мій розум задав: «Чи побачу я її коли-небудь знову? При всій політичній напруженості в Україні в той час я задавався питанням, чи буде вона в порядку. Поїзд рушив, і я бачив її востаннє. Моє серце розірвалося...

— Як же ти їх розподілив в своєму серці? Двох мам... Таких різних.

— Я буду вічно вдячний своїй біологічній мамі Ларисі за те, що вона подарувала мені життя. За те, що своїм важким рішенням дала мені шанс прийти в Америку і мати батьків, братів і сестер, які у мене є зараз. І в вічно вдячний мамі Камілі і татові Джеффу за те, що усунувити мене. І повністю змінили хід мого життя.

І це я радий, що мама Камілла дала знати мамі Ларисі, що дитина, від якої вона відмовилася, щаслива, здорова і любима. Крім того, для мене було важливо знати своє коріння і країну рідного батька. Я українець. І цяй підшока. Я завжди «кросидити» давля правильне увелення про політ США. 53-річна Лариса хвалиться новеньким російським паспортом, фотографується у військовій формі і, спілкуючись пасажиром і екіпажу літака Ту-154, який розбився, коли летів до Сирії 25 грудня 2016 року, вигукує: «Ми всі разом полюбляємо Сирію!»

Всі спроби дізнатися про долю старшого брата Джошуа Жені, який підтримує політику окупаційної влади і залишився в ОРДЛО, марні. На це питання мати відповідала не хоче...

Раніше «ФАКТИ» розповідали, як склалася доля іншого нашого героя, вихованця дитбудинку Діми Бражко, який переніс в Україні смертельну хворобу і був усунувителі подружньою парною з США.

Читайте також: «Дізнавшись історію цієї дівчинки, плакав навіть суддя»: 10-річна українка зобула нову сім'ю в США

Читайте нас у Facebook

До змусу нас у Facebook

Дружована версія Лист редакторів Поскаржитися

ЗАРАЗ ЧИТАЮТЬ

- Українська балетистка на підлозі: коли можливі удари по мозку
- Міф про порожній шлунок перед сном зруйновано: що радять вчені
- Смертельна стрілянина в Києві: стали відомі подробиці вбивств
- Ключові вправи заговорю про особисте життя і нові стосунки. «Е пролома»

Новини партнерів

Мова сайту Україна Політика Гриби Тварі	Світ Здоров'я Спор Сторі	Культура Шоу-бізнес Суспільство Сільське життя	Книга рецепти Людям та звір Життя в сторі 25 років потоку	Історія сучасності Наука та технології Кіно і серіали Знайте про Факти	Новини дня Гороскоп Біос варот Фотобанк 1994
--	-----------------------------------	---	--	---	--